

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 482/23
11.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија др Драгице Попеску председника већа, Светлане Павић и Весне Дамјановић, као чланова већа, у парници тужиоца **Град Београд, Секретаријат за имовинско правне послове**, кога заступа Градско правобранилаштво Града Београда, улица Тиршова бр. 3, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Марко Богдановић, адвокат из Београда, улица Војводе Миленка бр. 24, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду 34 П бр. 6584/21 од 29.09.2022. године, у седници већа одржаној дана, 11.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца Града Београда и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуду Првог основног суда у Београду 34 П бр. 6584/21 од 29.09.2022. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Ставом првим изреке побијане пресуде Првог основног суда у Београду 34 П бр. 6584/21 од 29.09.2022. године, одбија се тужбени захтев тужиоца Града Београда којим је тражио да се обавезе тужени АА из ..., да му исплати на име накнаде штете и неоснованог обogaћења износ од 1.422.300,00 динара, са законском затезном каматом почев од 02.02.2021. године, као дана подношења тужбе, до коначне испате. Ставом другим изреке побијане пресуде обавезује се тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 95.830,00 динара, са законском затеном каматом од дана извршности, до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Против ове пресуде благовремену жалбу изјавио је тужилац, побијајући је из свих законских разлога прописаних чланом 373. ЗПП.

Тужени је изјавио одговор на жалбу тужиоца предлажући да иста буде одбијена, као неоснована.

Апелациони суд у Београду испитао је побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. ЗПП-а (“Сл. гласник РС,” бр. 72/11 са свим изменама и допунама), наставши да је жалба неоснована.

У спроведеном поступку нису причињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које повреде овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити су причињене повреде из тачке 12. ове законске одредбе, будући да су јасни разлози о битним чињеницама, па пресуда нема недостатке због којих се не може испитати, јер не противуречи самој себи, нити разлозима наведеним у њој о битним чињеницама, о којима не постоји противуречност између оног што се у пресуди наводи и доказа који су изведени током поступка, па се иста може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, дана, 20.06.2011. године, тужени АА је у својству закупца са ЈП Пословни простор Општине Чукарица, као закуподавцем, закључио уговор који је евидентиран под бројем 1539 о закупу простора у ... улици ..., површине 66 м², ради обављања делатности ... Тужени је закључио и оверио и уговор о закупу пословног простора у површини од 138,5м² и 40м², који се такође налазе у ... улици у ..., све ради обављања делатности ... доо, чији је тужени био власник и законски заступник. Предметни уговор број 1539 закључен је од стране туженог АА и отказан му је одлуком тужиоца од 23.07.2014. године, стим да је тужени 17.06.2016. године, напустио Србију и отишао на привремени рад у САД. Према записнику јавног извршитеља ... Ии број 547/19 од 28.09.2022. године, спроведен је поступак исељења на спорном пословном простору који се налази у улици ..., међу којима је и просторија од 66м² са констатацијом да је објекат предат у посед извршном повериоцу, с тим да је кључеве од објекта предао извесни ББ. Супруга туженог ВВ је приликом саслушања навела да је друштво ... доо било у закупу пословног простора у ... улици ... који се састоји из три дела, с тим да је купац био ..., а не њен супруг, као физичко лице и да је то предузеће у блокади од 2013. године, а званично не ради од марта 2016. године. Исељење из просторија у ... започето је априла 2016. године, када је пословни простор предат тужиоцу, након чега је њен муж отишао у САД, где се и данас налази. Познато јој је да су запослени у пословном простору негде 2016. године октобра месеца физички ушли у предметне просторије у ... улици ... био је у закупу сва три локала у ... улици и то локала површине 138,50м², локала од 66м² и локала од 44м², који су чинили један простор. Према службеној белешци ЈП Пословни простор Општине Чукарица бр. 2845 од 25.08.2014. године, састављеном од стране сарадника за односе са комуналним предузећем и примопредају простора, констатовано је да је 25.08.2014. године исти изашао на терен, у намери да изврши примопредају пословног простора у ..., површине 66м², на основу одлуке о отказу уговора о закупу бр. 02-2443 од 23.07.2014. године и да је у том простору затекао туженог, који није био вољан да изврши примопредају, те га је усменим путем обавестио да се наредних дана обрати ЈП

Пословни простор, ради договора о враћању простора, а да ће у супротном бити принуђени да против њега покрену судски спор за исељење. На основу правноснажне пресуде због пропуштања Другог основног суда у Београду П бр. 53561/14 од 21.09.2015. године, којом је усвојен тужбени захтев тужиоца ЈП Пословни простор Општине Чукарица, обавезан је тужени АА да се са свим лицима и стварима исели из пословних просторија површине 66м² и 138,50м² у ... и из пословне просторије површине 40м² у ..., те да их испражњене од лица и ствари преда у посед тужиоцу, с тим да је решењем о извршењу Другог основног суда у Београду ИИ 328/19 од 18.12.2019. године, одређено извршење на основу те правноснажне пресуде од 21.09.2015. године. Према допису МУП-а Дирекција полиције – Управа граничне полиције од 30.06.2021. године, кроз евиденцију о лицима и саобраћајним средствима на којима је извршена гранична провера, утврђено је да је тужени евидентиран на граничном прелазу Аеродром Београд дана, 17.06.2016. године, а да након тога нема евидентиран улазак у земљу.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је донео ожалбену пресуду на основу одредби чл. 210. и 219. ЗОО, нашавши да је неоснован тужбени захтев тужиоца за исплату износа од 1.422.300,00 динара, на име накнаде штете и због неоснованог обogaћења, све са законском затезном каматом, почев од 02.02.2021. године, као дана подношења тужбе, па до исплате на име неовлашћене употребе туђе ствари – пословног простора површине 66 м² у ..., у периоду од децембра 2016. до јуна 2020. године, налазећи да тужилац није доставио, нити предложио релевантан доказ на околност да је тужени у том периоду фактички био у спорном простору и неовлашћено га користио, а на њему је био терет доказивања тих чињеница, у смислу члана 31. став 2. ЗПП. Овај суд налази да је одлука правилна и на закону заснована. имајући у виду да тужилац није доказао да је тужени за спорни период користио овај пословни простор Општине Чукарица, посредно или непосредно, с тим да је кључеве тог простора извршном повериоцу предао извесни ББ, којом приликом тужени није био присутан нити је био у поседу кључева када је објекат на овај начин предат у посед тужиоцу, с тим да је према Записнику о уласку у посед и обезбеђењу пословног простора од 04.10.2016. године, приликом уласка тужиоца у просторије у ..., површине 138,5 м², чији је закупац био ... д.о.о., тужилац ушао и у предметне просторије, а кључ је одложен у седиште ЈП Пословни простор Општине Чукарица, према записнику од 04.10.2016. године, па првостепени суд правилно закључује да уколико је комисија тог јавног предузећа 04.10.2016. године, ушла у предметни пословни простор и обезбедила га, а кључ одложила у седишту тог јавног предузећа, није јасно како је тужени повратио државину над спорним пословним простором.

Овај суд налази да је одлука правилна и на закону заснована.

Неосновано се жалбом тужиоца указује на околност да предметни пословни простор од 66 м² није јединствен са пословним простором од 138,50 м² на истој адреси (...), већ се ради о два пословна простора, а постоји и трећи од 40 м², с тим да је са туженим закључен уговор о закупу за сваки од ових простора, појединачно, те да из

записника од 04.10.2016. године произлази да простор од 138,5 м² има двоје челичних четворокрилних гаражних врата и да није јединствена целина са пословним простором од 66 м², од којег је одвојен вратима, као и од простора од 40 м², па постоје физичке препреке које имају кључ и онемогућавају коришћење других просторија. Међутим, из поменутог записника од 04.10.2016. године произлази да је предметни пословни простор од 138,50м², напуштен месец дана пре сачињавања тог записника, као и да му је припојен део суседног пословног простора од 59м², без одобрења закупаодавца, при чему је срушен зид који их је раздвајао, те да је након констатованог стања, простор у ..., обезбеђен, а кључ однет у седиште ЈП Пословни простор. Стога, иако није у питању тачно наведена површина спорног пословног простора од 66м² на истој адреси, у конкретном случају од значаја је да тужени није у земљи почев од 17.06.2016. године, а то је пре датума када је сачињен записник од 04.10.2016. године. Истовремено, тужилац се пасивно држао све време и није доказао ко је био у поседу ових просторија након што их је тужени напустио, те како је извршитељу кључ предала трећа особа, непарничар и Апелациони суд налази да тужени није неовлашћено користио спорни пословни простор у наведеном периоду, због чега није у обавези да тужиоцу накнади штету, односно плати накнаду по основу стеченог без основа, све са каматом. Околност што тужени није вратио кључеве простора од 66 м², тужиоцу, у ком смислу би дошло до примопредаје пословног простора у државину тужиоцу, а све у смислу члана 10. уговора о закупу од 20.06.2011. године, не може бити опредељујућа, будући да тужени и није могао да тужиоцу врати кључеве тужиоцу у време сачињавања записника, јер је још јуна 2016. године напустио земљу и од тада није долазио у Србију па се не може сматрати да је у утуженом периоду био у државини пословног простора и само с обзиром на околност што физички није вратио кључеве тужиоцу, нити да је то разлог због којег је закупаодавац овде тужилац наводно био онемогућен да користи и располаже тим простором, односно да га даје у закуп и убира закупнину. Наиме, тужилац је могао да поврати пословни простор и раније, имајући у виду да је извршење по правноснажној пресуди због пропуштања од 21.09.2015. године, на основу које је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужени обавезан да се, између осталог, исели са свим лицима и стварима и из просторија у ... површине 66 м², одређено решењем од 18.12.2019. године, док је извршење по истој спроведено – иселењем на пословном простору у ... и на просторије од 66 м², тек 28.09.2022. године. С обзиром на датум извршења не може се сматрати да је спорни простор био у државини туженог све време, будући да није предао кључеве тужиоцу, јер тужилац није доказао да је тужени за време од напуштања Сбије, па до спровођења извршења, евентуално био у посредној државини тог простора преко неког трећег лица, па су и ови наводи жалбе без утицаја на другачију одлуку суда.

Правилна је одлука првостепеног суда о трошковима парничног поступка која је донета сходно успеху странака у спору, а висина је одмерена према важећој АТ и ТТ, а све у смислу чл. 153. и 154. ЗПП, које решење је потврђено на основу члана 401. тачка 2. ЗПП.

Са свега изложеног одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 390. ЗПП.

Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован на основу члана 165. став 1. ЗПП, имајући у виду да тужилац није успео у жалбеном поступку. Применом исте одредбе одбијен је и захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка који обухватају састав одговора на жалбу и судску таксу, јер састав одговора на жалбу у смислу члана 154. ЗПП, не спада у нужне и неопходне трошкове за вођење поступка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
др Драгица Попеску, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић